

11111/19117

Борислава

ТРИ НѢЩА С Ж ПОТРѢБНИ.

13 Недѣлно Утрине Слово

28 Февруарий 1937. 5.ч.с. Приятно, свѣжо време.

ИЗГРѢВЪ.

ТРИ НЪЩА СЪ ПОТРЪБНИ.

Нарядът. Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
12 гл. от Ев.на Иоана. от 26 ст. до края.

Ва Начало бъ Словото.

Всъки единъ отъ васъ има своята задача. Всъки единъ животъ има своята задача да се решава, нѣкои въпроси~~к~~, по нѣкой пътъ схващанията, религиозните схващания на хората ставатъ много еднообразни. И тогава върующиятъ изгубва чувствуванието~~Задачата на малкото дете е да расте и да порасне. Колко трѣба да израстне той? Колкото е опредѣлено. Колко е ръста на малкото дете, и колко трѣба да израстне?~~ И въ умственото поле, въ умствено отношение опредѣлено е, до кѫде трѣба да израстне. Единъ религиозент или духовенъ човѣкъ трѣба да се развие. До кѫде трѣба да достигне неговиятъ умъ? И неговото сърдце, и то е опредѣлено. Умътъ трѣба да се разви~~ва~~. И красотата не седи въ неговите дрехи. Защото могатъ да облѣкатъ единъ мъртъвъ човѣкъ съ най-хубавите дрехи, могатъ да облѣкатъ и живия. Но хубавите дрехи прилягатъ добре само на живия. На мъртвия човѣкъ тѣ ще се загубятъ. Който и да е мъртъвъ човѣкъ, каквитъ и хубави дрехи да му туратъ, тѣ ще се загубатъ. Нищо нѣма да излѣзе. И каквите украсения хубави да му се туратъ, и тѣхъ ще изгуби. Той не може да ги запази. Нищо нѣма да остане на него.~~На~~ Та онова, което трѣба да се постигне, е сѫщественото. Кое е то? Детето трѣба да расте.~~Човѣкъ казва, че той вѣрва въ Бога. Вѣрва, но много относителна е нашата вѣра.~~ Когато човѣкъ дойде до голѣми изпитания въ живота, и той почва да се разколебава, дали това, въ което той вѣрва е право. ~~И~~ даже и въ Божествената правда, и тамъ се разколебава. А всичко~~е~~ опредѣлено. Сега разберете. Опредѣлено е, какво човѣкъ трѣба да премине~~ти~~ не можешъ да избѣгнешъ отъ своята сѫдба. И праведниятъ и грѣшникъ ще минат по единъ и сѫщъ пътъ. Тогава вие питате: каква ще бѫде разликата тогава? Это каква е разликата: че праведниятъ ще мине по пътя, и всичко ще се превърне за негово добро. Каквото му се случи, ще бѫде за негово добро. А на грѣшника, каквото му си случи, ще станеза негово зло.~~Казвате сега, какво ще спечелимъ ние, ако вървимъ по този пътъ, - като върваме?~~ - Всичко ще се превърне за ваше добро! - А какво ще стане, ако не върваме? - Всичко ще се превърне за ваше зло.~~Крайните резултати сѫ това. Следователно, ние се стремимъ за крайния резултатъ, - ще видимъ, че онова, което ни се случи,~~ ще бѫде за наше добро. Че ако вие бѣхте въ времето на Христа, еврейскиятъ народъ посрѣдна ли Го?

Нѣкотъ путь вие се обезсърдчавате, че онова, което вие говорите на хората, не ви слушатъ, и не ви върватъ. Не знай, че кому сѫ вървали хората до сега? Това не е една мѣрка, дали хората ще върватъ въ васъ, но въпросътъ е, дали вие ще вървате въ онова, което казвате. И вие като проповѣдвate, и вие ~~и~~ съмъ не вървате въ това. И вие се колебаете. Ако вие се колебаете въ себе си, защо ще изисквате, другитъ хора да не се колебаятъ. Та силата ви ще седи въ това, всичкихъ хора да се разколебаятъ, ~~внѣшнѣ~~ да се не колебаете! Че ако слѣнцето залѣзне, и азъ легна и съмъ тихъ и спокоенъ; другитъ се безспокоятъ, а азъ вървамъ, че слѣнцето ще изгрѣе. И като изгрѣе слѣнцето, другитъ хора казватъ: ние се молихме и омилиостивихме Бога. Азъ вървамъ, че онова, което е направилъ Господъ, то ще стане. Има единъ разуменъ вътрешенъ животъ малко свѣтъ. Сега когато нашиятъ ~~живътъ~~ се помрачи, дойдатъ облацитъ, вие се обезсърдчавате. Е, кое е хубаво сега? Че хубастъта на небето става въ всичкихъ тия промѣни, които ставатъ. Докато на нѣкой умътъ му е тихъ и спокоенъ, не бето е ясно, звѣздитъ се виждатъ. А нѣкой путь всичко е напрѣено, тѣмно, вѣтърътъ бучи, има вѣтрове, бури. Това е нашето неразбиране. Буритъ носатъ голѣма влага. Тѣ носатъ влагата. По нѣкой путь и въ нашия животъ дойде нѣкая буря, — пречистване дойде. Дойде влага, дойде и дъждъ. Сега онѣзи, които сѫ облѣчени съ хубави дрехи, и като ги завали дъждъ, и се измокрятъ хубави и изгуби се хубавата краска на дрехите имъ. Тѣ казватъ: отидоха дрехите на дрехата не се е развалила, но само малко се е изхабила крската, които дрехите иматъ, — вѣнчната страна. Но казвамъ сега, кое е по-хубаво? Хубаво е по нѣкой путь, като се оквани, има една поговорка, която казва, че рибаръ, който не се окваси, риба не хваща. Все трѣбва да се омокри малко, и ако никакъ не се омокри, рибата нѣма да излѣзе на брѣга. Ти ако не се измокриши то другъ нѣкой все трѣбва да се измокри. И тия хора, които сѫ писали Свѣщената Книга, все сѫ се измокрили. Нали сѫ се измокрили. Вие четете на готово рибата. Казвате: хубава риба е тази! Но нека ви пратятъ на морето, и вие докато я хванете. Азъ веднѣжъ гредамъ по брѣга на Варна, като се приближавамъ, гледамъ двама рибари теглятъ една голѣма мрежа, мисля, на 150-200 метра разстояние отъ морето, теглятъ я! Спрѣхъ се да видя това изкуство. Защо я теглятъ и какво? Наближаватъ до брѣга, теглятъ мрежата, и гледамъ тия кефали, искаха да ги хванатъ, като дойдоха до края на мрежата стиснаха добре мражата, като влѣзне рибата тамъ, не може да излѣзне. И като почнаха да изваждатъ рибата, почнаха и тѣ като овци да се хвѣрлятъ навѣн. Онѣзи псуватъ, а тѣ се хвѣрлятъ и излизатъ навѣнъ. И едва изкараха 10-тина.

Казвамъ, и рибаритъ умни, и рибите умни. Тъ казватъ: а, въ този конусообразен
чувалъ не влизаме вътре! Като влъземъ, ще изгубимъ своята свобода! Казвамъ
по нѣкой путь и лошиятъ хора въ свѣта си иматъ своята мрежа въ морето. Пус-
ватъ я, и праведнитъ често влизатъ въ тия конусообразни чуvalи! Но като
дойде до края, и изкочатъ навѣнка. Дойде нѣкое изпитание, ти като рибата
изкочи и пакъ въ морето иди! Та казвамъ, при сегашнитъ условия тъй както
сте поставени, понеже е краятъ. Вие държите краятъ на тази епоха. И каквото
сте учили, кой каквото е учили, ще даде матура! Може матура на отдѣлениета,
може да прогимназията, на гимназията матура, или университетски изпитъ, но
все тeki ще се държи една матура, безъ, която не можешъ да минещъ. И колкото
то отивашъ по-нагоре, тази матура става по-трудна! Ако милите, че въ Цар-
ството Божие ще влъзнете тъй много лесно! Нѣкой путь много лесно влизатъ,
ще цитиратъ думитъ на разбойника, който каза: Господи, помени
ме днесъ въ Царството си! И казва му Христосъ: Днесъ ще бѫдешъ ти съ ме
въ рая. Но вие имайте предъ видъ, че този човѣкъ държа изпитъ съ Христа
заедно! Христосъ държа изпитъ, закованъ на кръста, този не го заковаха. Кази
че другите двама разбойници сѫ били само превързани презъ краката и ръ-
цетъ за кръста. Само Христосъ е билъ законанъ. Но този човѣкъ е държалъ
матура предъ Христа! Единиятъ бѣше страхливецъ отъ лъво, и каза: такъвъ
голѣмъ човѣкъ и силенъ, имашъ и знание, слѣзъ отъ кръста, и спаси и насъ,
да повѣрваме въ тебе. На него Христасъ съ мѣлчаніе каза: ти въ този свѣт
ще останешъ. А онзи, той се обѣрна къмъ Христа и каза: имено ние страдаме
за онова, което заслужаваме. А този Човѣкъ е праведенъ и страда! Защо го-
воришъ ти така? Помени ме, казва, Господи въ Твоето Царство! Че този човѣкъ
си държа матура. Умира човѣка. И на него казва Христосъ: ти, който си издѣр-
жа матурата, съ менъ ще бѫдешъ. Азъ и ти двамата ще бѫдемъ предъ лицето
на Господа въ рая! Сега мнозина цитиратъ този стихъ. Но тъ трѣбва да го ц-
итиратъ и да се поставатъ разбойникъ, да се поставатъ
цитиратъ и да се поставатъ на мястото на този умирающъ напълно, че и той
умира.

Тогава Толстой превежда единъ примеръ, единъ богатъ човѣкъ винаги
ги отговарялъ на проповѣдника така, казва, не се пада на човѣка да дава
много, то е много лесно - разбойникъ и на кръста като бѣше, пакъ влъзна
въ Царството Божие.

Тогава се обърна онзи проповѣдник и каза на този богатъ: онзи бѣше единъ ~~живъ~~ умиращъ разбойникъ, и умираше съ Христа, а ти си единъ ~~живъ~~ разбойникъ, ~~тъ~~ който нѣма да влѣзашъ въ Царството Божие. ~~Та~~ умиращетъ разбойници влизатъ въ Царството Божие, а живитъ разбойници не влизатъ. ~~Ние~~ казваме: а, разбойници е този. Но имаше въ него съзнание. После не се знае историята на този разбойникъ. Какъвъ разбойникъ бѣше той? Този разбойникъ има ~~не~~ нѣкаква връзка, той съ онова, съ Христа, което е станало. ~~Х~~ Но насъ ни интересува онази великата истина, ~~която~~ седи предъ насъ, Единъ денъ този животъ, който сме имаме сега ние, ще го напуснемъ. Тия условия на живота ще се смѣнатъ. Ние живѣемъ въ единъ животъ, ~~които~~ е както на сцената. За нѣколко часа трае то. Едно представление трае 3, 4 часа нѣкой пъти, и следъ туй се смѣня, и пакъ хората отиватъ въ другъ животъ. Този животъ ще се смѣни, ние трѣбва да го изслушаме представлението. ~~Ти~~ не съжелявай, че ще престане представлението отъ онова, което представлението представя, извади поука отъ това. Акти-

Ти трѣбва да разбиращъ истината, ~~която~~ се представя въ живота. Въ този животъ се представя една нова драма. И трѣбва да проучимъ съдѣржанието на тази драма. Питате вие тогава: защо е дошълъ човѣкъ на свѣта? За три нѣща е дошълъ човѣкъ на свѣта. Вие ги знаете тия работи, азъ ви ги напомнямъ: да намѣри майка си, да намѣри баща си, и да намѣри брата си. Вие ще кажете: ама сестрата? Сестрата е той самиятъ. Че който търси, той е сестрата. Вие сте все сестри, ~~които~~ търсите. Сестри сте. Ще кажете, какъ така, ние сме мѫже. - Никакви мѫже не сте. ~~Ама~~ ние сме жени. Никакви жени! Азъ употреблявамъ думата сестра, девица значи. Чистота. ~~Ние~~

сме онази чистота, ~~която~~ търси истината. Ихъ само съ тази чистота, човѣкъ може да намѣри майка си, и баща си, и като ги намѣри човѣкъ, тогава ще се създаде едно условие за неговото развитие, и едва тогава той ще разбере. Ти като намѣришъ майка си, ще се пробуди въ тебе съзнанието. Сега казвашъ, нѣкои хора се обезсърдчаватъ, и казватъ: нѣма кого да обичашъ. Че кого ще обичашъ най-първо. Най-първо ще обичашъ майка си. Тя е първата, ~~която~~ ще те пробуди. Следъ туй ще обичашъ баща си, на земята казандъ, и най-после ще обичашъ брата си. Че това е великиятъ законъ, ~~които~~ е поставилъ Мойсей: че трѣбва да възлюбишъ Господъ. ~~Х~~ Това подразбира онзи, ~~които~~ е родениятъ отъ Бога. Този е сѫщиятъ законъ на роднините отъ Бога. Нали търсимъ Онзи, Господъ, ~~които~~ ни е родилъ, нашето съзнание. Че ти на земята ще ти е приятно, каквато и служба да имашъ, да вършишъ; дали тази служба е ниска или висока, предъ тебе има една свещена идея. Майка ти седи въ твоя умъ. И тогава има какво да обичашъ; има и кой да те обича. И тогасъ работата лесно се върши. И като живѣешъ е леко, и като умирашъ навсъкъде е леко.

При Любовъта ѝ животът има смисълъ, и смъртъта има смисълъ. А при без-
любието, Дето любовъта я нѣма и животът нѣма смисълъ и смъртъта нѣма смисълъ.

За да се осмислятъ нѣщата, Непремено трѣба да имашъ любовъта. Тя е майка-
та. Тѣй реално да чувствувашъ навсѣкѫде присъствието на майка си Чѣ за
Бога каквото и да стане, окото ти да не мръдва. Чѣ ако вие имате тази любовъ,
може да минете презъ и й-голъмитъ опасности и нищо нѣма да ви стане. Та
съ ония тримата млади момци, които ги хвѣрлиха въ пещта, какво стана? Раз-
хождаха ез, и шалварите имъ и чорапите имъ и обущата имъ, всичко това бѣше
здраво, и извадиха ги навѣнка непокътнати. А които ги хвѣрлиха вътре, тѣ по-
страдаха, а тѣзи само се разхождаха въ пещта. И Данайль, като го хвѣрлиха
въ ямата при лъзоветъ, какво стана? Нищо. Има художници, които представятъ,
че той си тури ржетъ на лъзоветъ, и тѣ приематъ.

Та казвамъ, въ сегашния вѣкъ всички трѣба да се отличавате съ една
непоколебима вѣра! И онзи, които има вѣра, въ него любовъта се проявява.

Онзи, които има вѣрата, въ него надеждата се проявява. Любовъта, които има,
вѣрата се проявява. А въ него, които има вѣрата, надеждата се проявява; а ко-
които има надеждата, живота се проявява. Не може да се прояви вашата вѣра
безъ любовъ. Любовъта е майка на вѣрата. Вѣрата е майка на надеждата; а над-
деждата е майка на живота. А самиятъ животъ е туй, което ние обичаме. Сега
това сѫ редъ думи. Безъ любовъ тия думи нѣматъ съдѣржание. Азъ разбирамъ
подъ любовъ, когато едно семе хвѣрлено въ нивата почва да израстне, и вие
виждате неговите краски какви сѫ. И благата, които то съдѣржа. Но ако нѣма
тѣ любовъ, посѣто семето на камениста почва, Но нѣма да израстне, и нѣма да
даде никакъвъ плодъ. Та не е въ сухата вѣра. И туй вѣрване е суха вѣра.
Въ вѣрата винаги се подразбира следното. Срѣчишъ едно голъмо противоречи-
но по какво съ познава човѣкътъ на вѣрата? На единъ ученъ математикъ дайт
му една трудна задача, и той ще я реши. По какво се познава единъ силенъ ч-
човѣкъ? Най-силнитъ товари му се даватъ на него. Голъмитъ чували се дават
на силнитъ. По голъмитъ чували се познаватъ силни човѣкъ. Вие преди да
сте дигнали чувала, чѣ каквите: азъ имамъ вѣра. Но вие нѣмате вѣра. Я тѣ дигни
чувствала. Азъ отъ чувалитъ ще разбера, отъ мѫжнотинитъ, които вие претърпявате,
чѣ разбера, до колко вие сте силенъ човѣкъ. И не само азъ ще разбера, но
и азъ като минавамъ предъ мѫжнотии, и вие като минавате презъ мѫжнотии, чѣ
познаемъ, колко сме силни. Менъ ми разправяше единъ бѣлгарски полковникъ,
като билъ на Солунския фронтъ. единъ генералъ по-срѣченъ настърчавалъ вой-
ницитъ. Казва: напредъ войници! По едно време почнаха да ни обстрѣлватъ
англичанитъ, и менъ почнаха да ми треператъ дрехите и челюстите, казва пол-
ковника. И казвамъ: г-нъ генералъ, какъ сте? Но и на генерала и на него му
треператъ челюстите, но казва: г-нъ полковникъ, много добре! Какво добре?
Гранатитъ пукатъ! По едно време и двама се скрихме. И ако не бѣхме се
скрили, и полковницитъ и генералътъ отидоха! Но Генералътъ не трѣба да
се крие, и полковницитъ не трѣба да се крие. Домъ се криешъ, въ тебе твоите
вѣра е слаба, и твоята надежда е слаба.

Не че е лошо човѣкъ да се скрива,^{но} ако всичкиятъ животъ седи въ криенето то е една ира~~ще~~ се скриешъ, докато те намератъ. А като те намератъ, какво ще правишъ тогава? Щомъ те намѣратъ, тогава почва другата задача~~туй~~, кметъ хората правятъ, нѣкой путь онѣзи ученици въ училището. Пѣкъ учителътъ като влѣзне, тѣзи гимназиалнитъ ученици, учителътъ ги поглежда, и по движението на учениците той ги знае, и гледа нѣкой ученикъ, той горкия така се свива да не го изпита учителътъ тогава, а той извади тевтерчето си, и каже: я ти тамъ! Нѣма да намѣри нѣкой, който знае, а ще намѣри васъ, нѣкой, който не знае.

А той ще каже: днѣстъ ли трѣбаше да намѣришъ мене, азъ вчера си знѣхъ урокъ, не можеше ли вчера да ме дигнѣ~~за~~ днѣстъ. Та белѣжката ми да е такава~~Не~~ тѣрси той отъ даровитите ученици. Даровитиятъ ученикъ всѣкога трѣбва да бѫде готовъ~~Всички~~ и зпiti въ живота трѣбва да се издѣржатъ. Ще кажешъ, къто плачешъ? Ако плачешъ, плачи на свѣтъ, както се плаче; че нѣкои отъ васъ вие не знаете да плачете. Разправяше ми една ученичка отъ Софийската гимназия; тя не си знае урока, иска малко да заблуди учителя си, та казва: нѣмъ съзъви, та почнахъ да си мажа очитъ съ плюнка, да види види учителя, че съмъ плакала. - Е, втори путь, казва учителя, като си научишъ урока, че те вдигна. Много очи има намазани съ плюнка. Въ духовния свѣтъ плюнките не помагатъ. Плюнката помага но при яденето~~Да~~, ако не намажешъ онази храна, която ти хубаво, ~~и~~ ~~ти~~ ~~тогасъ~~ добре. Ще намажешъ очитъ съ плюнката на очитъ. Тѣ сълзи съ плюнката на очитъ. И ако ще плачешъ, прачи на свѣтъ. Тѣзи сълзи си иматъ значение~~После~~. музикално плачи. Азъ съмъ слушалъ мнозина като плачатъ, пѣкъ не знайтъ какъ да плачатъ. И тогава ми разправя единъ нашъ приятелъ. Той бѫше Петко Гумнеровъ. Отивамъ, казва, на едно място, пѣкъ викнало, ~~х~~реснало детето, не може да мълчи. Бащата го утѣшава, майката го утѣшава, плаче то, плаче! Нѣколко часа плаче какво да правимъ? Той казва: оставете го на менъ сега. Влиза Петко при това дете, гледа го, то си турило рѣзетъ, и плаче. Петко и той си турга рѣзетъ на очитъ и той реве. Това дете плаче, и той реве. И по едно време детето казва: бѣ, много плачешъ! Биха ле те тебе? И спира се тогава да плаче. Та казвамъ сега, то вижда себе си. На това дете му обрѣща вниманието, като слуша, че онази плаче; почва детето да мисли, казва: азъ зная, ^а защо плача, а този косъ ^а коджа мжжъ, човѣкъ защо плче? Този възрастенъ човѣкъ какво има да плаче? Та работата е тамъ това дете въ плачътъ намира една утѣха. То е едно състоянието съна на чувствата. Когато ~~довѣръ~~ минава отъ едно сухо състояние

въ едно влажно състояние, отъ една коравина, отъ една неразбраница въ живота, плачътъ ще дойде като едно последствие. Като поплаче човѣкъ, ще стане по-мекъ. Като не плаче човѣкъ, казватъ: коравъ. Да престанатъ сълзите~~Не~~. Сързитъ съ за човѣка едно благословение. И не съжелявайте вие, че плачете. Защото при всѣки единъ плачъ, се мнятъ вашите очи. И вие ще виждате по-ясно. Ама не да плачешъ ~~нѣ~~ колко часа. Разбирамъ единъ плачъ отъ една минута, отъ две минути, отъ петъ минути, отъ 2-3 сълзи да потекатъ отъ очитъ, туй разбирамъ. А цѣлятъ денъ ~~ти~~ да плачешъ. Това нѣма смисъль.

Щомъ се омиятъ хубаво очитъ ти, прозорцитъ ти, щомъ съзнанието ти е просветлено, плачътъ вече е постигналъ своята цѣль. Та казвамъ, вие не утѣшавайте въ този случай. Поне не утѣшавайте. напр. Петко на му казва на дететъ: не плачи, не беспокой баща си и майка си, че то е срамота! И той почва и той като него да плаче. Ти като влѣзешъ при единъ скръбенъ човѣкъ, не отивай да го утѣшавашъ, ами викни и ти да плачешъ заедно съ него. Той за каквото плаче и ти като него викни съ него заедно.

Та законътъ е слѣдующиятъ Когато се имучава характера на Христа, не да се спремъ върху туй, нѣкой путь може да разсѫждаваме: нѣмалъ ли е Христосъ сѣли? Защо е трѣбвало Той да вземе участие въ тази скрѣбъ? Ти, казва, готовъ ли си да страдашъ? Тѣй само не минава, и менъ ако ме заковатъ така на крѣста, то ще има страдания! Не мислете, че нѣма да ви законатъ. Най-въ живата малко единъ путь ще ви заковатъ. И все трѣбва да има единъ, който да ви снем отъ крѣста. И ако мислите, че нѣма да ви заковатъ, вие още не познавате тази опитностъ. И тогава сте забравили вашата опитностъ. Туй не трѣбва да ви плаши. Христосъ се моли за онова положение: ако е възможно да мине тази чаша, ако не, да бѫде Твоята Воля! Нѣкои нѣща могатъ да минатъ, но нѣкои нѣма да минатъ. И има ли Христосъ да сѫжелява, че Той едно време е страдалъ. Той ни най-малко не е страдалъ.

Христосъ следъ своитѣ страдания казва, до тогава нѣмаше вѣра въ Него, но следъ като мина предъ тази опитностъ, казва: сега ми се даде всѣка властъ на небето и на земята. Идете и проповѣдвайте, и азъ ще бѫда съ васъ до скончанието на вѣка. И тази властъ ще бѫде и съ васъ. Та азъ обичамъ нѣкой путь да видя, който плачатъ. Има защо да плачатъ. Споредъ менъ за какво трѣбва да плачете? -Че сѫ го били нѣкѫде? Не. Всѣка вечеръ като се вѣрне човѣкъ, да плаче, че не е направилъ едно добро. Не да плаче, че е направилъ една погрѣшка. За туй ни най-малко не трѣбва да плаче. Но да плаче, че не е направилъ едно добро. -Че е изгубилъ едно условие. И като плаче, той ще поправи своята погрѣшка. Ти не сѫжелявай, че си направилъ една погрѣшка. Сѫжелявай, че не си направилъ едно добро. Ти не сѫжелявай, че умразата е дошла при тебе. Но сѫжелявай, че не си проявилъ любовъта. Ти не сѫжелявай, че си станалъ безвѣрникъ, но сѫжелявай, че не си проявилъ вѣрата.

Положителното дрѣжъ. Защото животътъ е единъ голѣмъ изпитъ. Защото онзи, когото ти любишъ, той ще те изпита. Безъ да искашъ, че те изпита; мислите ли че единъ учитель, който люби своитѣ ученици, който не ги изпитва, че той е спаѣлилъ нѣщо? Въ изпита ученикътъ придобива нѣщо. Учителътъ ще дигне нѣкой путь нѣкой ученикъ, ако не знае, нищо нѣма да му каже, и белѣжка нѣма да му тури. Но при всѣко дигане, се образува една вътрешна врѣзка между Бога и насъ при всѣко изпитание, което вие минаваме. Всѣко изпитание е врѣзка. Това сѫ врѣзки. Безъ изпитания не може да има врѣзки между насъ и Бога. Нѣмаме тогава врѣзка. Следователно, Голѣмитъ изпитания, това сѫ вътрешни врѣзки, които ни свѣрзватъ. И ние уявлваме. И тогава любовъта на Бога ще се прояв

Зашто при голъмтъ мъжнотии, кои ние не можемъ да издържимъ? Въ настъ има нѣкой, който може да издържи. Че Христосъ бѣше съ Петъръ, Той знаеше, че Петъръ ще бѫде поставенъ на единъ изпитъ, и нѣма да може да си издържи изпита. Христосъ едновремено държа съ Петъръ своя изпитъ. Христосъ държеш матура, и следъ туй Петъръ го скъсаха. Тъй като го хванаха съ единъ въпръ казаха му: и ти си ~~отъ/тъхъ~~ Неговъ ученикъ. -Не, не съмъ. Никакъ не познава Този човѣкъ! То е матураната! И Христосъ му каза: Петре, ти миналата ноќи ми казваше: нѣма да се отрека, ако и всички да се отрекатъ отъ Тебе, то азъ, Петъръ нѣме да се отрека! И като го погледна Христосъ, дойде му на умъ, и стана му ясно на Петъръ. И излѣзна отъ вънка и плака! И Петъръ казва: не ^{мож} да проява любовта си. Какъвъ страхливецъ съмъ азъ! Питамъ, отъ тамъ като излѣзълъ Петъръ, къде е отишълъ? Понеже Петъръ значи, камъкъ. Къде отиват камъните? Апостолъ Петъръ, който е камъкъ на християнската църква, той показваше, какви бѣли ще има той-на главата му ще дойде. Той на крайнът камъкъ ще стане. Че ще споратъ съ него, въ коя църква тръбва да бѫдатъ върни. Дали въ Християнството, дали въ католическата, православната или ^{евангел} гелската църква сѫ правитъ църкви. И сега не питатъ: дали си ти християн обичашъ ли Христа? Тъ питатъ, ти въ църквата вървашъ ли? Ако идешъ въ католическата църква, тамъ казватъ: ти въ папата вървашъ ли? И като идешъ въ евангелската църква, не питатъ: вървашъ ли въ Христа, но - въ Евангелието въ вървашъ ли? Значи, днесъ едни върватъ въ църквата, други въ папата, а трети въ Евангелието. А къде е Христосъ? Той е Петъръ, който се отрече. И като го погледна Христосъ, казва: та вие нали сте онзи папитъ. Та Петъръ тръбва сега да ^{учи всички тия хора}. Сега да се обрнемъ; тъзи сѫ минали нѣща. Не искамъ да ви навеждамъ на нѣкои нѣща, които може да ви съблазнятъ. Запр. азъ не подържамъ основа възпинатъ на детето, - нѣма да крадешъ! Че азъ го турямъ тогава въ пътя на кражбата. Азъ ще остава детето въ градината, нека да се прояви, - да краде. Нѣма да му кажа: да не краде. Това е, което Богъ направи на Адамъ тури го въ градината, и го оставилъ да краде. И го оставилъ види, дали ще краде? Опита го Господъ. Та казвамъ, ще му кажешъ: туй нѣма да правишъ, и ще видишъ, до къде е достигналъ. И на въсъ казвамъ сега, ако малкитъ страдания не можете да носите, какво ще стане съ голъмитъ като дойдатъ? Та помните малкитъ страдания сѫ предвестници на голъмитъ, които ще дойдатъ. И вие казвате: ела зло, че безъ тебе по-зло. Малкитъ страдания сѫ предвестници на голъмитъ страдания. А голъмитъ страдания сѫ предвестници на малкитъ блага. А малкитъ блага сѫ предвестници на голъмитъ блага. Този е пътъ, по който ще минете. Този е истинскиятъ пътъ. Ако искате да знаете въ вашия животъ растете ли вис или нетъ? /У. затваря Библията/.

Ако ни поставатъ сега на единъ изпитъ, на онзи изпитъ, за който се говори въ Евангелието: - да се отрече човѣкъ отъ себе си, отъ всичко да се отрече по всичките правила, знаете ли, колко мъчно може да се издържи на изпита? Въ кѫщи може да бѫдешъ и да не бѫдешъ най-възлюблениятъ. Ако въ кѫщи всички нѣматъ довѣрие въ тебе, че основа, което говоришъ на хората, нне върватъ въ него, ако трудътъ ти не е оцѣненъ, ако твоите мисли не се оцѣняватъ, ако чувствата ти не се оцѣняватъ, ако работата ти не се оцѣнявате ли колко мъчно се живѣе? Какво тръбва да правишъ тогава? Какво тръбва да храви сиромахътъ, за да се подобри негория животъ?

~~КРИ НЪЩА СЖ ПОТРЪБНИ!~~ Най-първо човѣкъ трѣбва да стане богатъ, и хората ще измѣннатъ своето отношение къмъ него. На второто място,-сиромахъ да стане ~~добръ~~ добъръ; на трето място, сиромахъ да стане уменъ. Ти щомъ си сиромахъ, три нѣща ти трѣбватъ. Богатство, доброта, и знание, умѣніе,-знаніе е туй.

Е какво трѣбва сега на богатия? Щомъ си богатъ,-на богатия трѣбва Любовь, трѣбва Вѣра, трѣбва надежда. Това е естественото положение. На сиромаха му трѣбва богатство, доброта и знание, умѣніе, а на богатия му трѣбва Любовь, вѣра и надежда. ~~И~~ сега казвамъ на онѣзи отъ васъ, които сте сиромаси, не ви зная, какви сте богати или сиромаси? Но ви казвамъ, който е сиромахъ, трѣбва му богатство, трѣбва му доброта, трѣбва му знание! Онѣзи отъ васъ, които сте богати, боржоа, трѣбва ви любовъ, трѣбва ви вѣра, трѣбва ви надежда. Вземете думитѣ ~~богатъ си, дуржуа, -пролетарий или сиромахъ, то е едно~~ криво разбиране. ~~При ония положения, при които ние се намираме, сиромашите~~ нищо не разрешава, ако ги нѣмашъ тия нѣща; и богатството безъ любовъ безъ вѣра и безъ надежда, и то нико не разрешава ~~А~~ сиромахъ щомъ има тия ~~кае~~ качества, които азъ турямъ, -богатство, доброта и умение, тогава сиромаситѣ хора сж на място.

И казвамъ сега, всички се съюзете съ Христа, и вървете по Неговия пътъ. Не че не вървите, ~~вие вървите, но се колебаете.~~ У всинца ви има едно колебание вътрешно. При менъ идвашъ нѣкои, ~~казватъ: не искамъ да умра!~~ Казвамъ, защо не искашъ да умрешъ? ~~Е, не съмъ готовъ.~~ Следъ 10 години, този го гледамъ, той пакъ казва: не искамъ да умра! Защо? Пакъ не е готовъ. Нѣкои следъ 20 години ги срѣщамъ, пакъ не сж готови да умратъ. Наближи той 80, 85 години, пакъ казва: не съмъ готовъ, иска ми се да живи въ още ~~Казвамъ: на 85 години сте, ти следвашъ въ училище, и не си готовъ да измѣнешъ изъ училището на вѣнка.~~ И вече крайниятѣ предѣлъ е до 120 години. Слѣдъ 120 год. има изключение ~~При всички изключения, следъ 120 години всѣки трѣбва да напусне това училище, и като напуснешъ едно училище, ще влѣзнесъ въ друго училище. Или работата ти е една вътрешна смыка.~~ Задото трѣбва да се смыни състоянието. Въ обикновения животъ, ние тукъ изгубваме смисъла на живота. И въ обикновената любовъ човѣкъ изгубва смисъла; и въ обикновената вѣра, надежда и въ всички обикновени нѣща, човѣкъ изгубва смисъла на живота. ~~И~~ трѣбва да влѣзнемъ въ необикновеното, или въ това, което само по себе си не се измѣня. И азъ наричамъ необикновеното, това е великото, и промѣнитѣ, които ставатъ тамъ, то не се измѣня. То е туй, което носи въ себе си искчикитѣ блага. Като казвамъ, че Богъ е Благъ, подразбирамъ, че Богъ има всичко онова, отъ което ние се нуждаемъ. Затова Богъ е неизмѣняемъ. Той нѣма какво да измѣня Неговото естество. И нѣма нищо, което да измѣня Неговото Естество!

Сега онази опитностъ, имате вече една набрана опитностъ богата; имате достатъчно знание, имате и достатъчно добродѣтели. Остава сега само закона на проявленето.

да се проявите! Единственото, което не знаете, вие още не знаете, какъ да се проявите. Озъ нѣкож путь забѣлѣзвамъ, нѣкоя мома иска да се прояви, дошло е времето да прояви любовъта, а не знае, какъ да се облѣче. Три, 4 рокли а направила майката. Нѣкои иматъ само една рокля, а тя има 3-4 рокли, та облѣче тя едната, другата, третата, и не знае, съ коя ще се хареса. Азъ ако съ съмъ една мома. Най-първо ако искамъ да се харесамъ, ще се облѣка въ една дреха съ зелено цвѣтъ. Ако не ме харесатъ, ще се облѣка съ втората рокля съ жълтъ, златистъ цвѣтъ. Ако и тъй не ме харесатъ, ще се облѣка съ синъ цвѣтъ, ясно синъ, и най-после ще се облѣка съ бѣлия цвѣтъ. И ако и тогава не ме хареса! Е, какво ще стане? - Ще му запали чергата. И споредъ менъ, щомъ кажатъ, че му е запалена чергата, той вече нито зеления цвѣтъ е харесалъ, нито жълтия, нито синия, нито бѣлия, тогава чергата гори!

Четири начини има, по които ние може да се проявимъ. И като дойде горението и то си има място! И като се запали чергата ти, тогава всичките ония правила на миналото, трѣбва да се изгорятъ. Има нѣща външни, които не зависятъ отъ насъ. Но въ насъ има едно вътрешно недоволство. Всѣки въ себе си има едно вътрешно недоволство. Нѣкой путь каквото и да правишъ и въ вѣрата си, и въ любовъта си, все усъщашъ, има нѣщо, което те гложди. Много малко е то, както въ очите като влѣзне нѣщо, и настърватъ се очите, че си недоволенъ. Е, то е, което трѣбва да се премахне сега. - Да знаешъ, какъ да се проявишъ. Зелениятъ цвѣтъ, - ще кажешъ на свѣта, че богатство трѣбва. Жълтиятъ цвѣтъ, - ще кажешъ, уменъ трѣбва да бѫдешъ. Синиятъ цвѣтъ, значи, истина ще обичашъ. А бѣлиятъ цвѣтъ, че трѣбва да ходишъ въ чистотата и та да я носишъ. И тогава ще му запалишъ чергата, че да гори! И ако при всички тия цвѣтове, не ме обича, че му запалия чергата, за да гори. И ако ме попита моя възлюбленъ, защо ми запали чергата? Ще му кажа: за да станешъ богатъ! Защо ми запали чергата? За да станешъ уменъ, за да обикнешъ доброто. - Защо ми запали чергата? За да станешъ чистъ! И тогава тури коритото, и пери! Най-първо ще започнете съ тия 4 работи. И Христосъ казва най-после понеже не Го разбраха, - огънъ дойдохъ да запали. Ако този огънъ се запали? - Да запали чергата! Какво ивка да каже? И ако огънътъ дойде, ще Го разбератъ. И всичките хора сега горатъ! Защо? За да станатъ богати, умни, добри, истинолюбиви, да станатъ чисти. Затова нека мине свѣта презъ страдания, и да придобие тия добродѣтели. И нѣма какво да го съжелявате. Ама да се изпълни Волята Божия, и съ свѣта и съ насъ. И да влѣземъ въ Царството Божие, и да живѣемъ съ Господа заедно! /аминъ/

Отче нашъ.

Въ Божията Любовъ е благото на човѣка. /три пъти/.

6.15.ч.с.